

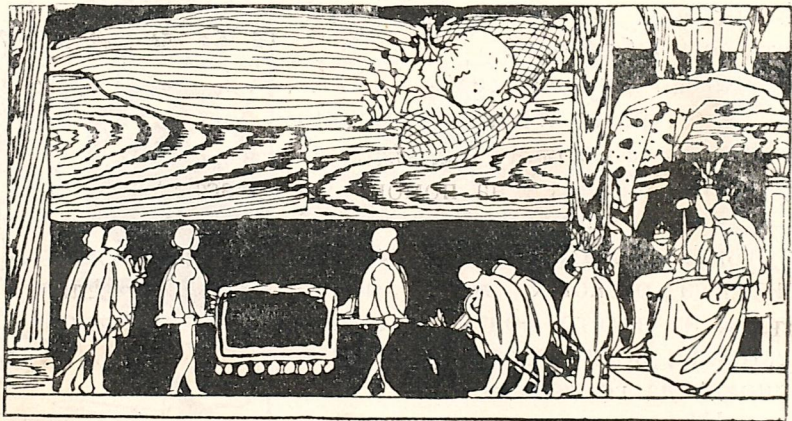
И Катя хванала стъблото на лалето, но то не мърдало. Тогава тя го дръпнала силно и — прасъ! — стъблото се прѣчупило и останало въ ржцѣтъ ѝ . . . Боже мой! . . . Ужасно! Какво да се прави сега? . . . Катя колѣничила разплакана прѣдъ лалето и старателно почнала да прилѣпя стъблото къмъ луковицата. Ала стъблото не могло да се закрѣпи и падало на лѣхичката . . . Охъ, какво наказание! . . .

II.

Настанала нощъ. Катя лежала на креватчето си, ала не могла да заспи. Ясниятъ мѣсець свѣтѣлъ на небето и любопитно поглеждалъ прѣзъ прозореца на Катината стаичка . . . И ненадѣйно Катя чула нѣкакъв шумъ и тихъ разговоръ, а по цѣлата стая лѣхнала миризма отъ цвѣтя, както прѣзъ пролѣтна нощъ въ градинката . . .

— „Какво може да бжде? — помислила Катя. — Откъдѣ иде тази чудна миризма и кой се разговаря въ стаята ми? . . .“

Тя надвѣсила глава отъ кревата и погледнала подъ стола. Леле-е! . . . Какво чудо!

Подъ столътъ ѝ билъ поставенъ високъ тронъ, а на него стояли царътъ и царицата на лалетата . . .